

долната воденица да си прибера стълбата и имъ отвора ей онова капаче подъ стрехата, та — ако ластовичкитѣ усѣтятъ, че ще улови голѣмъ студъ довечера — да се вмъкнатъ въ воденицата на топличко. А сега, я ми помогнете да изправа стълбата и се покача, че тежка, пущината!

— Азъ ще се кача да го отвора, — каза Димо, грабна стълбата, изправи я подъ стрѣхата и се качи.

Отвори капачето, а на слизане се наведе къмъ гнѣздото да види, легнали ли сж си ластовичкитѣ. Като рече да назърне, единъ врабецъ изхвъркна отъ гнѣздото.

— Дѣдо Мирчо, — викна Димо, — ластовичкитѣ ги нѣма въ гнѣздото. Единъ врабецъ изскочи отъ него.

— Тѣй ли? Брехъ, пущината! Цѣла зима се е навиралъ въ него, ама азъ си мислѣхъ, че като си дойдатъ ластовичкитѣ, ще се махне, а виждашъ ли го ти. Ами кжде ли ще да сж отишли уморенитѣ птички? Я чакай! Може да сж влѣзли презъ вратата въ воденицата. Случвало се е и оттамъ да влизатъ. Че отъ една година не идватъ тѣ при мене. Десета година имъ е тази. Тѣ ме веселятъ лѣтосъ, когато вие се заловите за работа и воденичката ми опустѣе.

Затова запролѣти ли се и пжпкитѣ на търносливкитѣ взематъ да се пукатъ, сърдцето ми започва да се стѣга, и очитѣ ми все кжде Бѣлото море гледатъ, да видя, кога ще се зададатъ.

Па влѣзе дѣдо Мирчо въ воденицата да ги търси. Пална фенера. Потърси ги тукъ-тамъ

по напаспаленитѣ греди — не ги намѣри. Па като се затюхка она ми ти старецъ, като по умрѣлъ човѣкъ.

— Ами, като сж видѣли, че проклетиятъ врабецъ имъ е забилъ гнѣздото, заминали сж за село да си търсятъ друга стрѣха! — тюхкаше се той. — Ц-ц-ц! Гледай ти единъ дрипавъ вра-